

de 4 Aar har haft højere og højere Skatter, men jeg har gjort opmærksom paa, at Ministeren i 1918 erklærede, at de Skatter, vi den Gang fik, behøvede vi ikke at beholde i den Højde, hvis Krigen sluttede. Disse Skatter har vi ikke alene i alt væsentligt beholdt, men Ministeriet har yderligere gennem indirekte Skatter paalagt Befolkningen en Skattebyrde paa op imod 74 Mill. Kr. aarlig, og naar det siges, at disse Skatter er gaaet stærkt ned, og at Skattebyrden er blevet mindre, skyldes det Nedgang i Indtægter; Byrden for Befolkningen er i Virkeligheden den samme. Den højtærede Finansminister erklærede, at med disse Skatter blev Befolkningen pisket med Skorpioner. De bliver da nu ikke blot pisket med Skorpioner, men maa yderligere udrede 74 Mill. Kr. Jeg ved ikke, hvad det kan kaldes, det maa være endnu værre end Skorpionpiskning.

Derefter talte den højtærede Minister om, at de Udtalelser, det ærede Medlem Hr. Martin Hansen havde fremsat om Stigningen i vore sociale Udgifter, var rigtige, fordi de overordentlige Udgifter nu ikke betød noget reelt. Jeg tror dog, at naar vi i 1919—20 havde en overordentlig Udgift paa 143 Mill. Kr. til Dyrtidsforanstaltninger og Nedsættelse af Prisen paa de ystigste Livsfornødenheder, og det erstattes med 18 Mill. Kr. ordinære Udgifter, er der en Nedgang i de sociale Udgifter og ikke en Opgang, saaledes som man har søgt at paavise.

Derefter talte den højtærede Minister om, at han ikke forstod, hvorledes Socialdemokraterne, hvis de ved Valget skulde opnaa en saadan Stilling, at de maatte overtage Regeringen, skulde gennemføre deres Forslag, da de maatte paaregne at have 3 Partier imod sig, men udtalte i samme Aandedræt, at hvis den nuværende Regering bevarede sin Stilling efter Valget, var det en fuldkommen Misforstaaelse fra vor Side at tro, at Regeringen var kørt fast. Nu spørger jeg da: hvad er Forskellen? Mener Ministeriet efter Valget at kunne faa sit Forslag om et Tvangsloan gennemført og at kunne faa de Konservative til fuldkommen at frafalde Guldolden? Nej, Regeringen mener, at det, hvis Valget giver den Magt til at fortsætte, ogsaa vil være muligt for den at finde Vej i den Retning, som nu er antydet, og det er jeg tilbøjelig til at tro ogsaa vil lykkes, men saa maa Ministeren give mig Ret i, at Stillingen vil blive ganske tilsvarende for Socialdemokratiet. I Dag har Ministeriet 3 Partier imod sig, som erklærer: Vi vil

ikke gaa de Veje, Regeringen vil gaa. Paa det Grundlag gaar vi til Valg. Der er ogsaa 3 Partier, der siger: De Veje, Socialdemokratiet har anbefalet, vil vi ikke gaa, men hvis Vælgerne siger: Vi ønsker ikke en Fortsættelse af den Politik, der har været med Hensyn til de økonomiske Foranstaltninger og Valutamisøren, vi ønsker at komme ind paa nye Veje, er det mit Haab og min Tro, at det ogsaa skal lykkes at skabe Flertal her i Folketinget for, at vi kan komme frem ad Socialdemokratiets Veje. Jeg har samme Adkomst til at tro det som Ministeren for sit Vedkommende, for Stillingen er ganske den samme. Men det er muligt, at Socialdemokratiet støder paa en Mur, at det ikke er muligt at komme saa vidt, at vi kan forsvare at fortsætte, og saa maa vi, som jeg sagde før, gaa til Vælgerne igen og sige til dem: Ønsker man, at der skal fortsættes ad den Vej, eller vil man vende tilbage til det gamle Styre? Enten maa man saa give os Magt til at fortsætte, eller ogsaa maa vi gaa tilbage til det gamle. Jeg kan ikke se, at Ministeren kan gøre andet. Hvad agter Ministeriet at gøre, hvis de, naar de kommer ind igen, møder Modstand fra tre Sider, hvad har de da tænkt sig at foretage?

Derefter sagde Ministeren, at han havde det bedste Haab om at faa Balance for 1924—25, fordi Finansloven er bragt betydelig nærmere til de virkelige Tal og fjernet længere fra Tillægsbevillingen. Jeg fik forleden Dag ikke noget Svar, maaske jeg kunde faa det i Dag fra den højtærede Minister. Naar der nu til det rullende Materiel ved Statsbanerne i det kommende Aar skal bruges 9 Mill. Kr., og der paa Finansloven kun er opført 2 Mill. Kr., og vi ved Finanslovsforslagets tredje Behandling strøg 750.000 Kr., er det saa at bringe Finansloven nærmere til Virkeligheden, end den har været tidligere? Har vi før 1920 nogen Sinde brugt en lignende Fremgangsmaade? Naar man bestræber sig for at skabe en Finanslov, der kunde give Udseende af Balance, kan man ikke fjerne sig saa langt fra Virkeligheden, derfor har jeg ingen Tro paa Balancen. Jeg spurgte den Dag og spørger endnu: Er det at bringe Finansloven nærmere til Virkeligheden, naar man bærer sig saaledes ad med Bevillingen til rullende Materiel?

Ministeren sagde, at det viste sig at være nødvendigt at faa en Aldersrentelov. Efter at den gamle Aldersrentestøttelseslov i Virkeligheden var naaet op til en